

Filosofia unui suflet

Clarice

I

Un chip suav privea cerul neînstelat
și-n freamătele umbrelor și
clătinărilor astenice de crengi
ploi nețărnumite aveau să inunde
ascunzișul porilor preaprimitivi.
De ți-ai fi suprimat ecourile,
puteai găsi propria-ți aroganță -
una de-un recul nemaipomenit -
în tragedia lui ascunsă printre genele
estetice și parcă tinere.

-

II

O șoptă vulnerabilă spuzea furtuna
de grenade și vaietul obuzelor
prăbușinde, câteodată.
Altădată, spitalul jelea pustietatea,
când existau stropi de sudoare
ce râvneau săruturi și
răni amare trebuind a fi cusute.
Nu era Saigon și nici Normandia,
ci doar o toamnă trecătoare,
adâncă, prematură, netrecătoare.

-

III

Un suflet cald rămase sedentar,
de-atunci și până-n vremuri,
pe coridoarele spitalului,
unde anemia și dulcile indiferențe
n-aveau să moară precum
păsările albastre de dimprejur.
Abandon, abandon, abandon -
Nu poate fi cel mai iubit de pe
Pământ, pentru că resemnare
și sinucideri și vicii sfinte și poezie.